

*κάρτα από το Μιλάνο

Ήταν κάποια 17 χρόνια που είχα να περπατήσω στο ιστορικό κέντρο του Μιλάνου, στην Piazza del Duomo. Τρίτη 20 Ιουνίου, με 30-τόσους βαθμούς Κελσίου. Στίφη από Ασιάτες τουρίστες που σχεδόν έτρεχαν για να πάρουν όσες περισσότερες δόσεις Ιταλικότητας προλάβαιναν, στις μικρές μονάδες χρόνου που είχαν διαθέσιμες. Εκατοντάδες συσκευές, που τις αποκαλούν κινητά, σηκώ νονταν στον αέρα για να συλλάβουν αντίστοιχες selfie.

Δίπλα, η Galleria Vittorio Emanuele II, το πρώτο, ίσως, εμπορικό κέντρο του κόσμου, κατασκευασμένο πριν από 150 χρόνια. Στην καρδιά του, στο εμπορικότερο σημείο του, εκεί που κάποτε φιλοξενούσε ένα βιβλιοπωλείο, με κάθε έντυπο που εξέδιδε η Hachette Rizzoli, έχει αντικατασταθεί από ένα ακόμα κατάστημα Prada. Όπως και διαγώνια απέναντι. Τι πιο άμεσο συμπέρασμα από την κυριαρχία της φιλάρεσκης κοσμικότητας πάνω στην ανά-γνωση;

Έξω από τα όρια των κρυστάλλινων αψίδων της Galleria, που φιλοξενούνται τα καταστήματα με τα ακριβοθώρητα προϊόντα τους, διακρίνεται η επαιτεία.

Μπροστά από την λαμπερή βιτρίνα της κατανάλωσης, η θλιβερή όψη της ένδειας. Τρεις στους τέσσερις είχαν τετράποδο για παρέα τους. Ένας από αυτούς, την ώρα που ήταν τυλιγμένος με σκεπάσματα είχε αναρτήσει ταμπέλα. «μια βοήθεια ευχαριστώ».

Δίπλα του, ο μικρόσωμος ημίαιμος, κάτι ως έρεισμα ζωής, έριχνε κι αυτός τον απογευματινό του ύπνο, ως μια απόπειρα να ξεγελάσει την ενδεχόμενη πείνα, ή την απογευματινή ζέστη, ή την μίζερη, πλην όμως ελεύθερη ζωή του. Στην γωνιά στριμωγμένα όλα τα υπάρχοντά τους.

Το επόμενο πρωινό, ο τηλεοπτικός δέκτης πρόβαλε την τελεσίδικη απόφαση του ανώτατου Ιταλικού δικαστηρίου για την βομβιστική επίθεση στην Piazza della Loggia της Brescia στις 28 Μαΐου του 1974 κατά τη διάρκεια αντιφασιστικής διαδήλωσης. Είχε κοστίσει 8 νεκρούς, 102 τραυματίες και ένα ακόμα βαθύ τραύμα στην Ιταλία.

Στην προχθεσινή έκδοση της Stampa έγινε, περί αυτού, το εξής σχόλιο : *«Η δικαιοσύνη είναι δικαιοσύνη και το Ανώτατο Δικαστήριο είναι το ανώτατο δικαστήριο. Αλλά υπάρχει αυτός ο αριθμός: 43»*.

Τόσα χρόνια χρειάστηκαν για να βρεθούν οι ένοχοι, μέλη της φασιστικής οργάνωσης ordine nuovo, να απαγγελθούν κατηγορίες, να επιβληθούν ποινές, να ολοκληρωθεί η διαδικασία. Σαράντα τρία: quarantatre. Η «στρατηγική της έντασης» και το παρακράτος, ρίχνουν ακόμα βαριά τη σκιά τους, πάνω από τα μολυβένια χρόνια της Ιταλίας.

Στην εξέλιξη της υπόλοιπης μέρας του θερινού ηλιοστασίου, επισκεφτήκαμε για επαγγελματικούς λόγους το ίδρυμα του Gianfranco Ferré, και στο χρόνο που περίσσεψε μέχρι την πτήση της επιστροφής, την Arona στη λίμνη Maggiore. Αργότερα, όταν έκλεινε ο κύκλος της μεγαλύτερης μέρας του χρόνου, μας υποδέχτηκε ένα πανέμορφο Αττικό ηλιοβασίλεμα.

Αργά το βράδυ, ξεφύλλισα την διεθνή έκδοση των New York Times. Στην τελευταία σελίδα, σε μια ρεκλάμα της Prada που κάλυπτε όλο το χώρο ο Ισπανός σκηνοθέτης Pedro Almodovar τυλιγμένος με ένα πουκάμισο που δεν συμβάδιζε με το λευκό της κεφαλής του, διαφήμιζε τσάντα. Στην σελίδα 15 ξεχώρισε η ακόλουθη γελοιογραφία, το περιεχόμενο της

οποίας θα το σχολιάζουμε την επόμενη Παρασκευή. Ζούμε, τελικά, σε ένα πολύπλοκο, περίεργο, δυσερμήνευτο κόσμο.

